

Školitelský posudek magisterské diplomové práce Heleny Kunčarové *Teatralita podle Stefana Hulfelda*

Školitel: Mgr. Martin Pšenička, PhD.

Helena Kunčarová přicházela na Katedru divadelní vědy z Brna s projektem, který vycházel z jejího zájmu o teatralitu, tedy téma, které zejména v německy mluvící oblasti zaznamenalo v několika posledních dekádách značnou konjunkturu. Problematikou teatrality se Kunčarová „nakazila“ při své studentské stáži na Vídeňské univerzitě, kde se setkala se Stefanem Hulfoldem, švýcarským teatrologem v našich končinách neznámým (na rozdíl od svého učitele Andrease Kotteho a jiných německých teatrologů představených především cennou Roubalovou antologií). Kunčarová si pro svou práci vybrala především Hulfeldovu knihu *Zähmung der Masken, Wahrung der Gesichter: Theater und Teatralität in Solothurn*, v níž Hulfeld osobitě rozvíjí stávající německojazyčný diskurz týkající se povahy divadla a divadelnosti, již zkoumá z historické perspektivy a na konkrétním materiálu, tzn. na divadelních projevech vyskytujících se v průběhu 18. století ve švýcarském městě Solothurn. Hulfeldova práce je nesmírně inspirativní a hodnotná, řešící palčivé metodologické, teoretické, historické i čistě praktické otázky, jimiž se současná teatrologie zabývá. Volba Kunčarové není proto nesprávná, ba naopak. Problémy práce leží jinde.

Kunčarová se snaží v úvodních kapitolách zasadit Hulfeldovo pojetí teatrality do širších souvislostí – a nemůže jinak – současné německojazyčné teorie, především pak zaměřuje svou pozornost na práce Rudolfa Münze, Joachima Fiebacha a Andrease Kotteho. Vztahy mezi Hulfeldovou koncepcí a koncepcemi zmiňovaných badatelů jsou načrtnuty nikoli nesprávně, zůstávají ale spíše v rovině informace. Už zde Kunčarová bojuje s žánrem diplomové práce, která působí místy jako lepší školní referát z přečtených textů. Pochopitelně jde o látku nesnadnou a kladoucí na studenta nemalé nároky – v průběhu vypracování práce se nám mnohé nejistoty neustále zjevovaly na horizontu jako výstražná znamení. I přesto jsme se s kolegyní rozhodli práci i přes toto nebezpečí dotáhnout do konce i za cenu nedostatků – důvod: cenný materiál, který práce přináší do debaty.

Recenzně-referátový charakter práce pokračuje i v kapitolách věnovaných Hulfeldově koncepci. Kunčarová zpravuje zájemce o existenci tohoto přístupu a materiálu, na němž je vystavěn. Zda je dostatečné pro magisterskou práci, je samozřejmě otázka. Jednalo-li by se o téma jiného rázu, akceptovatelné by nebylo, u tohoto typu práce, jež seznamuje s cennými metodologickými informacemi, je myslím jistá „referátovost“ či „recenzovitost“ na místě. To, že výsledný tvar je na hranici, jsme s kolegyní rovněž několikrát řešili. Práce navíc místy trpí jazykovou a strukturní nevyrovnaností. Nedostatky jsme se pokusili společnými silami minimalizovat, což se nakonec podařilo a práce drží pohromadě. I proto si dovoluji práci Heleny Kunčarové s ohledem k přínosnosti zvoleného tématu a jeho ucházejícímu, informativnímu zpracování navrhnout k obhajobě s hodnocením dobře.